

[Aksel Møller.]

simpelthen en vis procent af kapitalen og kalder det derved udfundne beløb indkomsten. At det ikke har noget med indkomsts-kat at gøre, ses allerede af den omstændig-hed, at denne skat skal svares, selvom det pågældende foretagende overhovedet ikke har haft nogen indkomst, ja, muligvis endda har haft underskud. Det er med kuldegysninger, at vi ser dette princip holde sit indtog i dansk skattelovgivning under betegnelsen indkomsts-kat. Tænk, hvad det kunne føre til, hvis den nuværende finansminister eller fremtidige finansmini-stre overfører dette princip til andre områder indenfor beskatningen.

I bestræbelserne for at komme til at beskytte kooperationen mod at komme til at bære de samme byrder, som man beredvilligt lægger på andre grupper af erhvervene, har man ikke helt turdet opgive en beskatning, simpelthen fordi disse formuer på 400—500 mill. kr., som er opsamlet i andelsvirksomheder, jo ellers ikke under nogen form ville komme til at bidrage til den offentlige husholdning. For dog at lade nådens sol skinne endnu mere på de kooperative virksomheder vil man betragte blot 4 pct. som beskatningsgrundlag, skønt det må formodes, at kooperationens formuer afkaster betydelig større rente, og disse 4 pct. vil man endda nedsætte til 3 pct. under visse omstændigheder, og endelig er den skatteprocent, som man vil anvende på dette lemfældige skattegrundlag, kun 27½ pct., hvorimod man allerede nu beskatter aktieselskaber med mere end 35 pct. I modsætning til al anden beskatning af kapitalrente vil altså kun en del af renten blive genstand for beskatning.

De sammensvorne partier må undskylde os, at vi ikke kan anse dette forslag som en retfærdighedshandling, hverken ud fra den ene eller den anden synsvinkel. Naturligvis kan vi forstå, at man, når man altså ikke vil skabe en egentlig indkomstbeskatning, ikke vil lade disse formuer ligge ubeskattet, og som udtryk herfor betragter vi det forslag, der foreligger her. Jeg går ud fra, at partiet venstre, som har lovet at arbejde for en retfærdig løsning af dette skattespørgsmål, ikke vil kunne holde sammen om dette forslag, og de medlemmer af partiets rigsdagsgruppe, som viser sig at være enige med os, vil være velkomne til samarbejde.

Måske tør jeg, inden jeg forlader talerstolen, minde den højtærede finansminister om, at folketingets beslutning af 19. marts 1948 var noget mere vidtgående end det forslag, der foreligger her, uanset om man

overlader det til en helt subjektiv fortolkning. For een ting fastslog den pågældende vedtagelse i folketinget: at den afgørelse, tinget traf af, hvad der var ligelig beskatning, skulle have virkning allerede fra skatteåret 1948—49. Jeg går derfor ud fra, at det er den højtærede ministers hensigt under denne sags behandling at fremsætte forslag i overensstemmelse hermed.

Jeg har hermed tilkendegivet, hvilke retningslinier min gruppe agter at følge under det forestående udvalgsarbejde.

Axel Sørensen: Fra mit partis side kan vi hilse med tilfredshed, at det nu endelig har været muligt for en finansminister at forelægge et lovforslag, der bebuder en nedsættelse i udskrivningen af statsskat for rundt regnet 1,7 mill. skatteydere. Det forelagte lovforslag, som nu i dag behandles i dette høje ting, har derfor åbenbart fremkaldt optimisme langt ud i skatteydernes rækker som tilsigtende en ændring i nedadgående retning af den pålignede skat. Derimod har det sikkert større vanskeligheder at finde udtryk for optimisme hos den part af skatteyderne, der ifølge lovforslaget kan forvente en yderligere forhøjelse af statsskatten. Men i al kritikken af skatternes størrelse og diskussionen herom må konklusionen dog vist blive den, at de skatteydere, der har vanskeligheder ved at bære de store skatter, først må have en lettelse, og lad mig sige straks, at disse bestræbelser vil det radikale venstre støtte; vi vil arbejde for, at et positivt resultat her kan nås.

Forudsat at ikke ganske uforudsete begivenheder indtræffer, bør det nu fastslås, at skatteudskrivningen har kulmineret. Den sidste 10 års periode har vist en så stor stigning i udskrivningen af skatter, at der ikke i vort lands historie kendes noget tilsvarende. Årsagerne hertil har været flere, men jeg tror, at følgende tre er de væsentlige. For det første, at man i slutningen af 1930'erne efter landbrugskrisens og den store arbejdsledigheds ophør fra statens side måtte påtage sig nye opgaver for fremskridt, som der ikke i de foregående år havde været midler til. For det andet at en genopbygning og konsolidering efter krigens og besættelsestidens ophør var påkrævet. For det tredje må udskrivningen af store skatter også ses som et led i en finanspolitik, der bl. a. havde til formål at værne de små varelagre mod en tilsyneladende umættelig købelyst, således at en opsugning af de ledige penge måtte anses for nødvendig. Dette in mente kan man vel sige, at her har de to højtærede finansministre; vi har haft siden